

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.513 van 16 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LEJEUNE, die loco advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster arriveerde op 28 december 2007 in het Rijk met vlucht SN3246 uit Athene. Bij een controle door de politiediensten op de luchthaven te Zaventem bleek dat verzoekster gebruik maakte van een vervalst Bulgaars paspoort.

1.2. Aan verzoekster werd op 28 december 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. Op 3 januari 2008 diende verzoekster een asielverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de minister verzocht op 22 januari 2008, overeenkomstig artikel 10, punt 1, van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003), aan de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekster.

1.5. Op 30 juni 2008 willigden de Griekse autoriteiten, in toepassing van artikel 18, punt 7, van de verordening 343/2003, het overnameverzoek in.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 29 juli 2008 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De eerste beslissing die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

*"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.
(...)*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene verklaart niet te weten in welk land zij en haar man waren beland toen zij vanuit Irak via Turkije in Griekenland zijn terechtgekomen toen zij moesten overstappen op de luchthaven van Griekenland.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 30/06/2008 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Op 28/12/2007 werden betrokkene en haar man onderschept op de luchthaven van Zaventem komende met vlucht SN3246 uit Athene. Betrokkene was in het bezit van een vals Bulgaars paspoort. Op 03/01/2008 vroeg betrokkene asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 22/01/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 02/04/2008 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Op 30/06/2008 heeft Griekenland zijn uitdrukkelijk akkoord gegeven tot overname van bovengenoemd persoon.

De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij haar terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse

autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat een aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene zegt dat zij hier in België een zus, een schoonbroer en een neef zou hebben. Vooreerst kan die vermeende verwantschap op geen enkele manier worden aangetoond. De door haar aangehaalde familie in België is echter allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familieleden in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art.3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal zij worden overgedragen aan de betrokken bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

De tweede beslissing, die verzoekster evenzeer op 29 juli 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

(...)

Overwegende dat

Dat betrokkene het voorwerp is van een terugnameakkoord met Griekenland dd 20/06/2008;

Dat betrokkene geen aanspraak kan maken op een behandeling van haar asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Verordening omwille van vermeende familiebanden;

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan een eventuele belofte van de betrokkene om zich aan te bieden om terug te keren naar de voor behandeling van haar asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat;

Dat dit het vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en zich vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, namelijk Griekenland dat in zijn beslissing dd. 30/06/2008 uitdrukkelijk de garanties geeft dat betrokkene bij haar terugkeer in Griekenland opnieuw een asielaanvraag kan indienen.

Aangezien het vasthouden van betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten betrokkene vast te houden (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, gelet op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), niet bevoegd om uitspraak te doen over de wettigheid van een maatregel tot vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van

artikel 51/5 van dezelfde wet. In de mate dat het ingestelde beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. In een eerste middel voert verzoekster aan dat er sprake is van een kennelijk gebrek aan motivering en een kennelijke appreciatiefout. Zij betoogt dat hierdoor artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in combinatie met de artikelen 10, punt 1, 12 en 18, punten 3 en 5, van de verordening 343/2003, geschonden zijn.

Verzoekster voert aan dat het feit dat zij uit een vliegtuig kwam dat in Athene was vertrokken geen voldoende basis vormt om te bepalen dat Griekenland, overeenkomstig artikel 10, punt 1, van de verordening 343/2003 verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. Zij stelt dat er geen samenhangende, verifieerbare en voldoende indirecte bewijzen - zoals omschreven in artikel 18, punt 3 en punt 5, van de verordening 343/2003 - zijn om de verantwoordelijkheid van Griekenland vast te stellen. Zij licht toe dat zij zich in een strikte transitsituatie bevond en dat, overeenkomstig artikel 12 van de verordening 343/2003 het transitland slechts verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag indien deze aanvraag werd ingediend in de transitzone. Hierbij benadrukt zij dat zij zich nooit vluchteling verklaard heeft in de transitzone van de Griekse luchthaven. Tevens stelt zij dat er geen sprake is van een illegale overschrijding van de grens van een lidstaat.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Aangezien in de eerste bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 18, punt 7, van de verordening 343/2003 is de uiteenzetting waarbij verzoekster poogt aan te tonen dat de Griekse autoriteiten niet bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van een andere bepaling van de verordening 343/2003 niet dienend. De Griekse autoriteiten hebben hun bevoegdheid trouwens formeel erkend in hun schrijven van 30 juni 2008.

Verzoekster maakt geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk en op basis van de in het eerste middel gedane uiteenzetting kan geen kennelijke appreciatiefout worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster nogmaals aan dat er sprake is van een kennelijk gebrek aan motivering en een kennelijke appreciatiefout. Zij betoogt dat hierdoor de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: de Conventie van Genève) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn.

4.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.2.2. Verzoekster licht voorts niet toe op welke wijze artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel, gezien het ontbreken van een heldere uiteenzetting, als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

4.2.3. Artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003 luidt als volgt:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit deze bepaling kan geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekster in Griekenland haar asielaanvraag zal behandeld zien op een objectieve wijze en overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, dat niet blijkt dat de Griekse autoriteiten haar zullen blootstellen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en dat er geen redenen van medische of familiale aard zijn waardoor een behandeling van het asielverzoek in België aangewezen zou zijn. Deze stelling vindt steun in de stukken van het aan de Raad ter beschikking gestelde dossier.

Een schending van artikel 3, punt 2, van de verordening 343/2003, al dan niet in combinatie met de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 33 van de Conventie van Genève moet worden geduïd dat deze bepaling het verbod inhoudt voor de Verdragsluitende Staten om, op welke wijze ook, een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoekster voert in wezen aan dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent waardoor het risico bestaat dat het uit artikel 33 van de Conventie van Genève voortvloeiende verbod op het uitzetten of terugleiden van vluchtelingen miskend wordt. Zij verwijst in dit verband voornamelijk naar het standpunt van het UNHCR, naar de verslagen van een aantal niet-gouvernementele organisaties, naar de procedures die werd ingeleid bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, naar een resolutie en een

verslag van het Europees Parlement van juli 2007, naar de houding die door een aantal andere Europese staten werd aangenomen inzake het terugleiden van kandidaat-vluchtelingen naar Griekenland, naar het verslag van een vergadering van het B.C.H.V. en naar een aantal rechterlijke uitspraken.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt evenwel dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingen-status ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat verzoekster in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoekster zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ter terechtzitting erkent verzoekster dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt, dat zij – gelet op de verscheidene wetswijzigingen die werden gepubliceerd in het Griekse staatsblad in de loop van de maand juli 2008 - de actualiteitswaarde van de door haar aangebrachte documentatie niet kan bevestigen en dat zij bovendien ook geen kennis heeft van enig concreet voorbeeld waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten de jongste maanden de door haar ingeroepen bepaling zouden geschonden hebben.

Uit de stukken van verweerder blijkt verder dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, in het jaar 2008 aan meer dan driehonderd Iraakse burgers een beschermingsstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Ten overvloed moet er trouwens op gewezen worden dat uit het gegeven dat het percentage aan vreemdelingen dat erkend wordt als vluchteling in Griekenland verschillend is van dat in andere lidstaten niet noodzakelijkerwijze voortvloeit dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct toepassen. Binnen het vastgelegde kader is het de verschillende lidstaten immers toegelaten om een ruimere invulling te geven aan de voorziene beschermingsstatuten. Het feit dat een lidstaat zich strikter houdt aan de voorgeschreven minimumnorm houdt evenwel niet in dat deze norm miskend wordt. Daarenboven dient elke aanvraag individueel onderzocht te worden en is het erkennings-percentage uiteraard ook gekoppeld aan de achtergrond van de vreemdelingen die een asielverzoek indienen. Door te verwijzen naar kwantitatieve gegevens wordt geen inbreuk op de door verzoekster aangevoerde regels aangetoond.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen

de rechten van de betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoekster het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar Irak.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 33 van de Conventie van Genève of tot een dergelijke schending zal leiden.

4.2.5. Verzoekster voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS, 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar het risico dat zij door de Griekse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielprocedure, naar haar land van herkomst zal teruggeleid worden verwijst de Raad naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel.

Nu verzoekster zich verder beperkt tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard is en die anderzijds niet langer als actueel kan beschouwd worden gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op de door verweerder bijgebrachte stukken van recentere datum waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. G. DE BOECK,

dhr. T. LEYSEN,

rechter in vreemdelingenzaken,

rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.